

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2603/2025
24.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Бојовић, адвокат из ..., против туженог АД „Електропривреда Србије“ Београд Огранак „ТЕНТ“ Београд - Обреновац, чији је пуномоћник Сабахудин Тахировић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 510/25 од 28.04.2025. године, у седници одржаној 24.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 510/25 од 28.04.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 510/25 од 28.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу П1 40/2022 од 20.09.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да исплати тужиоцу по основу накнаде штете због ускраћивања права на одмор у току дневног рада укупан износ од 54.507,96 динара са затезном каматом обрачунатом на појединачно наведене месечне новчане износе (све ближе наведено и опредељено тим ставом); ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 147.481,00 динар са законском затезном каматом од извршности па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 510/25 од 28.04.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о

ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП, ради разматрања правног питања од општег интереса.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. овог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП. О захтеву тужилаца за накнаду штете због ускраћивања права на одмор у току дневног рада одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, а тиче се примене чланова 64. и 65. у вези са чланом 164. став 1. Закона о раду у ситуацији када је тужени поступао противно законској обавези да тужиоцима омогући одмор у току рада. Сходно наведеном, спорно правно питање није од општег интереса или у интересу равноправности грађана већ је везано за конкретно чињенично-правну ситуацију и решавање спорног односа странака, па одлуке нижестепених судова којима је евентуално другачије одлучено у истом правном питању не представљају нужно различито поступање суда у истој правној ствари. Одлука Врховног касационог суда Рев 3899/2019 од 19.02.2020. године, коју је тужени доставио у прилогу ревизије односи се на оцену основаности захтева у ситуацији када се дневни одмор у току рада може користити парцијално, према потреби организације обављања посла, а у конкретном случају тужени није доказао да је тужиоцима и на који начин омогућио право да користи дневну паузу за одмор. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање) због чега у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права. Из наведеног разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се цени на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП, којом је прописано да ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете је поднета 15.04.2022. године, а вредност предмета спора је 54.507,96 динара.

Како се у овом радном спору тужбени захтев односи на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена, на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа- судија
Бранка Дражић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**